ಕಳೆಯತೊಡಗಿದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದಂತೆ ಅನಿಸಿತು: ತಾನಾವೇಳೆ ಹೊಳೆ ದಾಟದೆ
ನಾದರೂ ಆ ಸೇತುವೆ ದಾಟಿ ಈ ದಂಡೆಗೆ ಬರಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲವೇ? ಅವನಿಗೇನು
ಲ್ಲ. ಈ ಜನರೂ ಹೊಸಬರಲ್ಲ. ತಾನಂತೂ ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ
ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಡಬಹುದಾಗಿತ್ತಲ್ಲ! ಮಾತಿನ ಸಂವಹನಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವೇ
ನನಾದರೂ, ತಾನಲ್ಲವಾದರೆ ಅವನಾದರೂ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಬರಬಹುದಾಗಿತ್ತು.
ಬರಬೇಕಿತ್ತೆನಿಸಿತು. ಅದೇ ಸತ್ಯ ಎನಿಸಿತು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು
ವಿಟ್ಟಿತು. ತಾನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಸಮಯ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ...
ಾದ ಸಮಯ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ... ಬಹುಶಃ ತಾವಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ನಡುವಿನ
ತಲಾರೆವೆನಿಸಿತು. ಹಾಳಾದ ಸೇತುವೆಯೂ ಹೊಳೆಯೂ ನೆರೆಯೂ
ಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ನಿಮಿತ್ತವೆನಿಸಿತು. ಇಂಥ ಯೋಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುಳು
ವಾಗ... ಎಲ್ಲೋ ಕಣ್ಣೆವೆಗಳು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ನಿದ್ರಿಸಿರಬೇಕು. 'ದಡಲ್',
ಮೀಪದಲ್ಲಿ ಜೋರಾಗಿ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದು ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ತುಸುವೇ ಕಿಟಕಿ
ಕುಳಿರಿನೊಡನೆ ರಪ್ಪನೆ ರಾಚಿದ ಎರಚಲಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಕಸುವಿರಲಿಲ್ಲ.
ಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಳೆಯ ರಭಸ ಸಂಪೂರ್ಣ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಮರದೆಲೆಗಳ ಮೇಲಿನ ನೀರ
ಪ್ ಟಪ್ ಎಂಬ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಳಕಂಚಿನೊಳಗಿಂದ ಒಳಗಿಳಿದ
ಮೈ ಮುಖಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಗಡಬಡಿಸಿ ಮೇಲೆದ್ದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಿಟಕಿ ತೆರೆದು
ಹೊಳವಾಗಿ ಬೆಳಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಸರಿಸಿ, ಮೈ ಬಟ್ಟೆ
ಹೊರ ಬರುವಾಗ ಪದ್ಮಕ್ಕ ಎಚ್ಚರಾಗಿ
ರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳದೆಯೇ
ತೆರೆದು ಮತ್ತೆ ಮುಚ್ಚಿ ಅಗುಳಿ
ಲಿ ಮೆಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊಳೆ ಕಡೆಗೆ
ಗ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಾಗಲೇ ಊರ ಜನ
ರಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ
ನಿರುಮ್ಮಳವಾಗಿದ್ದರೂ ಮುರಿದ
ಆತಂಕಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಹೊಳೆ
ನಿಂತು ನೋಡಿದಾಗ ಸತ್ತೆ, ಕಸ,
ಹಾವುಗಳು, ಮೀನುಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ
ಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೆಮ್ಮನೆಯ
ಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಣೆ ಮಡುಗಳಲ್ಲಿ ರಭಸವಾಗಿ
ನು ಹಿಂದಿರುಗಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದಾಗ
ದಡಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಬೂದಿ ಬಣ್ಣದ ಕಾರು
ಗತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು ಯಾರ
ರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ
ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತ್ತು.
ಅವಳ ಗಂಡ ಆಗಲೇ ಬಚ್ಚಲು

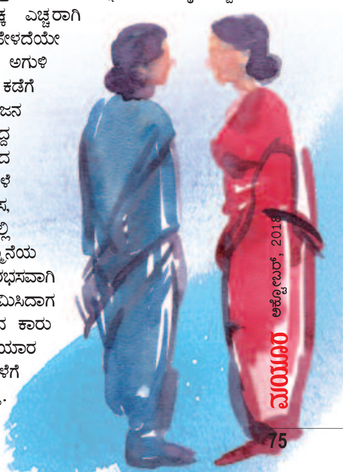

ಗುರು ನಾವಳ್ಳಿ